

NORGES HØYESTERETT

Den 22. mars 2018 avsa Høyesterett dom i

HR-2018-570-A, (sak nr. 2017/1508), sivil sak, anke over dom,

Ericsson Television AS

(advokat Øyvind Hovland – til prøve)

mot

Staten v/Skatt øst

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Nils Sture Nilsson)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Bull**: Saken gjelder gyldigheten av vedtak i Skatteklagenemnda om ligningen av et selskap etter at aksjene i selskapet ble solgt til en ny eier. Spørsmålet er om selskapet kan kreve fradrag for et tilretteleggingshonorar til selskapets finansielle rådgiver og et termineringsgebyr betalt til en tilbyder.
- (2) Ericsson Television AS het tidligere Tandberg Television ASA. Selskapet ble kjøpt av det svenske Ericsson-konsernet i 2007. Selskapets virksomhetsområde var digital kringkasting, blant annet utvikling av teknologi for overføring av digitale TV- og videosignaler. Selskapet hadde morselskap i Norge og datterselskaper i flere andre land. Størstedelen av arbeidstakerne – ved inngangen til 2007 var det 875 ansatte – var ansatt i de utenlandske datterselskapene.
- (3) Ettersom selskapet het Tandberg Television ASA i det meste av den tiden som er aktuell i denne saken, kommer jeg i det store og hele til å omtale selskapet som "Tandberg Television".
- (4) I begynnelsen av september 2006 utstedte Tandberg Television et varsel – "profit warning" – om at resultatene ville bli lavere enn tidligere forventet. Dette medførte et markant kursfall på børsen, der aksjene omtrent halverte sin verdi. Tandberg Television ble deretter kontaktet av flere mulige kjøpere.
- (5) Den 6. oktober 2006 inngikk selskapet en avtale med Deutsche Bank om finansiell rådgivning og assistanse. Avtalen skulle utløpe 29. desember 2006 med mindre det innen den tid forelå klare indikasjoner på en transaksjon med en utenforstående part. Deutsche

Banks honorar var enkelt sagt fastsatt til to prosent av kjøpesummen dersom en transaksjon kom i stand. For øvrig skulle Deutsche Bank bare ha refundert sine utgifter.

- (6) Deutsche Bank kontaktet flere potensielle interessenter, og to av dem, Harris Corporation og Arris Group Inc. (Arris), la inn bud. Arris innga det høyeste budet på 96 kroner per aksje, til sammen om lag 8,5 milliarder kroner.
- (7) Tandberg Television og Arris inngikk 15. januar 2007 en "transaction agreement" der styret blant annet påtok seg å anbefale Arris' bud overfor aksjonærene i Tandberg Television. Styret kunne bare trekke anbefalingen tilbake dersom en ny interessent på egenhånd fremsatte et "Superior Proposal". Dette var definert som et bud på alle aksjene i Tandberg Television som styret anså som gunstigere for alle aksjonærene. I så fall skulle Tandberg Television betale et termineringsgebyr, "termination fee", på 18 millioner US dollar, som til gjengjeld skulle være det eneste Arris kunne kreve av Tandberg Television dersom styret endret sin anbefaling.
- (8) Den 26. februar 2007, før akseptfristen for Arris' bud var ute, innga Telefonaktiebolaget LM Ericsson – Ericsson – et konkurrerende bud på 106 kroner per aksje. Samme dag besluttet styret i Tandberg Television å innlede forhandlinger med Ericsson. I en pressemelding 7. mars 2007 anbefalte styret aksjonærene å godta Ericssons bud fremfor Arris'.
- (9) Aksjesalget ble gjennomført i henhold til anbefalingen. Etter oppkjøpet tok Ericsson selskapet av børs og gjennomførte en restrukturering, blant annet med konserninterne salg av eiendeler. Virksomheten i datterselskapene i utlandet fortsatte som før.
- (10) Som følge av salget av selskapet til Ericsson betalte Tandberg Television et honorar på 172 704 923 kroner til Deutsche Bank og et termineringsgebyr på 109 681 193 kroner til Arris. I selvangivelsen for 2007 krevde Tandberg Television fradrag for disse utgiftene. Dette ble først akseptert, men 6. oktober 2008 sendte Skatt øst endringsvarsel til selskapet. I endringsvedtak 9. august 2010 ble selskapets ligning for 2007 endret og fradrag nektet. Etter klage ble endringen opprettholdt i Skatteklagenemndas vedtak 30. oktober 2014.
- (11) Endringsvedtaket ble prinsipielt begrunnet med at de to utgiftspostene ikke kunne tilordnes Tandberg Television, subsidiært med at de ikke hadde den nødvendige tilknytning til selskapets inntekter. Begrunnelsen var i hovedsak den samme for begge grunnlag: Hovedformålet med utgiftene var å fremme aksjonærenes interesse i høyest mulig pris for aksjene, ikke å ivareta selskapsinteressen. Under den rettslige overprøvingen av vedtaket er tilordningssynspunktet forlatt fra statens side, slik at saken, i alle fall for lagmannsretten og Høyesterett, utelukkende har dreid seg om tilknytningskriteriet.
- (12) Tandberg Television – nå Ericsson Television AS – gikk deretter til søksmål med påstand om at Skatteklagenemndas vedtak skulle oppheves, og at det ved ny ligning skulle legges til grunn at de to utgiftene ga fradragsrett.
- (13) Oslo tingrett avsa 13. januar 2016 dom med slik domsslutning:

"1. Skatteklagenemndas vedtak av 30. oktober 2014 oppheves.

2. **Ved ny ligning legges det til grunn at Ericsson Television AS innrømmes fradrag for kostnader til rådgivning med NOK 172 704 923.**
3. **Saksomkostninger idømmes ikke."**

- (14) Tingretten mente altså at det forelå fradragsrett for honoraret til Deutsche Bank, men ikke for termineringsgebyret til Arris.
- (15) Staten anket til Borgarting lagmannsrett, og Ericsson Television AS innga avledet anke. Lagmannsretten avsa 13. juni 2017 dom med slik domsslutning:

"I anken:

1. **Staten v/Skatt øst frifinnes.**

I den avlede anken:

1. **Anken forkastes.**

I begge tilfeller:

1. **I saksomkostninger for tingretten betaler Ericsson Television AS 242 075 – tohundreogførtitotusenogsyttifem – kroner til staten v/Skatt øst innen 2 uker etter dommens forkynnelse.**
2. **I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Ericsson Television AS 294 433 – tohundreogtrettifiretusenfirehundreogtrettitre – kroner til staten v/Skatt øst innen 2 uker etter dommens forkynnelse."**

- (16) Lagmannsretten kom altså til at heller ikke honoraret til Deutsche Bank var fradragsberettiget.
- (17) Ericsson Television AS har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen og bevisbedømmelsen.
- (18) Den ankende part – *Ericsson Television AS* – har i det vesentlige gjort gjeldende:
- (19) Både tilretteleggingshonoraret og termineringsgebyret har den nødvendige tilknytning til Tandberg Televisions fremtidige inntekter til å gi fradragsrett etter skatteloven § 6-1 og § 6-24.
- (20) Da selskapet i september 2006 måtte utstede en "profit warning", hadde det sammenheng med at selskapet hadde tapt flere store kontrakter. Selskapets fremtid lå da i å knytte seg til noen av de andre aktørene i markedet. Det var denne selskapsinteressen styret ivaretok ved å engasjere Deutsche Bank. Hva prosessen skulle lede frem til – et salg av selskapet eller en annen ordning – var uklart.
- (21) Termineringsgebyret var nødvendig for å få til en løsning som var enda gunstigere for Tandberg Television som selskap enn salg til Arris. Arris og Tandberg Television var omtrent jevnstore, mens Ericsson er ett av verdens største teknologiselskaper.
- (22) Aksjonærinteressen er avledet av selskapsinteressen – aksjeverdien er en funksjon av selskapets fremtidige verdiskapning. At også aksjonærene kunne komme gunstigere ut av dette, er en sidevirkning som ikke hindrer fradragsrett for selskapet.

- (23) Hovedformåls læren – om at det er hovedformålet med en kostnad som avgjør om den er fradragsberettiget eller ikke – kommer uansett ikke til anvendelse. Læren gjelder når det foreligger et formål som er inntektsrelatert, og andre formål som ikke er det. Her er begge aktuelle formål, ivaretagelse av selskapsinteressen og aksjonærinteressen, inntektsrelaterte. Videre er selskapsinteressen og aksjonærinteressen innbyrdes avhengige og overlappende, og da gjelder heller ikke hovedformåls læren.
- (24) Den etterfølgende restruktureringen av selskapet er uten rettslig betydning, og det er uansett feil når lagmannsretten legger til grunn at Tandberg Television ikke hadde inntektsgivende aktivitet etter oppkjøpet.
- (25) Ericsson Television AS har nedlagt slik påstand:
- "1. Skatteklagenemndas vedtak av 30. oktober 2014 oppheves.**
 - 2. Ved ny ligning legges det til grunn at Ericsson Television AS innrømmes fradrag for termineringskompensasjonen på NOK 109 681 193 og rådgivningshonoraret på NOK 172 704 923.**
 - 3. Ericsson Television AS tilkjennes saksomkostninger for tingrett, lagmannsrett og Høyesterett."**
- (26) Ankemotparten – *staten v/Skatt øst* – har i korte trekk gjort gjeldende:
- (27) Hverken tilretteleggingshonoraret til Deutsche Bank eller termineringsgebyret til Arris gir fradragsrett for Tandberg Television.
- (28) Hovedformåls læren kommer til anvendelse. Læren gjelder når en kostnad har flere formål, og ett av dem er å skape inntekt for den aktuelle skattyter, mens de andre formålene går ut på noe annet. Det er uten betydning hva dette er. Det kan for eksempel være å skape inntekt eller gevinst for en annen skattyter. Selv om selskapets interesse i størst mulig fremtidig verdiskapning i selskapet normalt faller sammen med aksjonærenes interesse i høyest mulig verdi på aksjene, endrer dette seg når selskapet legges ut for salg – og det var i praksis det som skjedde her. Aksjonærenes interesse i fremtidig verdiskapning faller da bort; deres interesse blir begrenset til best mulig pris for aksjene her og nå. Det gjelder i alle fall i børsnoterte selskaper. Selskapsinteressen og aksjonærinteressen er ikke innbyrdes avhengig og overlappende. Avtalen med Deutsche Bank og prosessen etterpå viser at hovedformålet med å engasjere banken var å oppnå best mulig pris for aksjonærene.
- (29) Avtalen mellom Tandberg Television og Arris tillot bare ett grunnlag for å endre styrets anbefaling til aksjonærene om salg til Arris, nemlig at det kom inn et nytt bud som var gunstigere for aksjonærene. Dermed er det ikke en gang nødvendig å gripe til hovedformåls læren for å komme til at termineringsgebyret ikke gir fradragsrett for Tandberg Television.
- (30) Staten v/Skatt øst har nedlagt slik påstand:
- "1. Anken forkastes.**
 - 2. Staten v/Skatt øst tilkjennes sakskostnader for Høyesterett."**

- (31) *Jeg er kommet til at anken ikke fører frem.*
- (32) Saken gjelder som nevnt fradragsrett for to utgiftsposter som skattyter, Tandberg Television, pådro seg i forbindelse med salg av aksjene i selskapet. Dels dreier det seg om honorar til Deutsche Bank for tilretteleggelse av transaksjonen, dels termineringsgebyr til den kjøperen styret i utgangspunktet anbefalte overfor aksjonærene, etter at styret endret anbefalingen til å gjelde Ericssons høyere bud.
- (33) Ettersom Tandberg Television i 2007 både hadde inntekter som var skattepliktige, og inntekter som ikke var det i henhold til den såkalte fritaksmetoden, beror fradragsretten i denne saken på så vel skatteloven § 6-1 som § 6-24.
- (34) At kostnaden er pådradd på skattyters hånd, er klart. Det er heller ikke lenger bestridt at kostnadene skal tilordnes Tandberg Television. Dermed blir det avgjørende for fradragsretten om det foreligger tilstrekkelig tilknytning mellom kostnadene og selskapets inntekter.
- (35) I § 6-1 er tilknytningskriteriet uttrykt slik: Kostnaden må være pådradd "for å erverve, vedlikeholde eller sikre" inntekt. I § 6-24 er formuleringen litt annerledes. Det er imidlertid samme kriterium i begge bestemmelsene, jf. Rt-2015-1068 (Kverva) avsnitt 55.
- (36) Tilknytningskriteriet innebærer at det må være tilstrekkelig nær tilknytning mellom kostnaden og de fremtidige inntektene. Her vil skattyters formål med kostnaden på det tidspunktet den ble pådradd, være et sentralt moment. Det må foretas en alminnelig bevisbedømmelse der det sentrale vil være hvilket formål man kan slutte seg til ut fra de objektive kjensgjerninger som foreligger. Ved denne bevisbedømmelsen kan etterfølgende forhold kaste lys over hva som var formålet på det relevante tidspunktet.
- (37) Dersom én og samme kostnad tjener flere innbyrdes uavhengige formål, blir det avgjørende for fradragsretten om hovedformålet var å "erverve, vedlikeholde eller sikre" inntekt for skattyteren. Hovedformålslæren er beskrevet slik i HR-2018-391-A avsnitt 64:
- "... Læren går i korthet ut på at i de situasjoner én kostnad har flere formål, vil det viktigste formålet i utgangspunktet være avgjørende for fradragsretten. Er dette et inntektstilknyttet formål, foreligger fradragsrett; er hovedformålet et annet, foreligger ikke fradragsrett, ... Fra rettspraksis kan blant annet vises til Rt-2005-1434 avsnitt 44 (Total) der 'den alminnelig aksepterte hovedformålsbetraktning – hvorvidt utgiftens tilknytning til inntektservervet objektivt sett fremstår som det vesentligste', var avgjørende for resultatet."**
- (38) Den ankende part har pekt på at i de sakene der hovedformålslæren har vært anvendt, har det dreid seg om kombinasjoner av inntektsrelaterte og ikke-inntektsrelaterte formål for samme skattyter. Man kan imidlertid ikke slutte fra dette til at hovedformålslæren bare gjelder i disse tilfellene. Det avgjørende for fradragsrett er om det foreligger tilstrekkelig nær tilknytning til den aktuelle skattyterens inntekt. Den naturlige konsekvens av dette er etter mitt syn at hovedformålslæren også må gjelde dersom en kostnad pådradd av en skattyter for å erverve egen inntekt, skulle ha til formål å fremme også andre skattyteres inntekt. Fradragsretten må da avhenge av om hovedformålet var å fremme denne skattyterens inntekt.

- (39) Er formålene innbyrdes avhengige og overlappende, er imidlertid hovedformåls læren mindre egnet. Jeg viser til Rt-2008-794 avsnitt 54. I den saken var det tale om advokatutgifter for å renvask seg for anklager om brudd på reglene om verdipapirhandel, dels for å ivareta skattyterens gode navn og rykte som en ideell interesse, dels for å opprettholde hans inntektsmuligheter, som – i det aktuelle arbeidsmarkedet – var avhengig av å bli renvasket for anklagene. Skattyter ble her innrømmet fradragrett for advokatutgiftene uten at Høyesterett fant det nødvendig å ta stilling til hva som var hovedformålet.
- (40) I saken her har partene trukket frem to formål, selskapsinteressen og aksjonærinteressen. I et børsnotert selskap dominert av institusjonelle investorer, slik tilfellet var her, er det vanskelig å se for seg at aksjonærene skulle ha en annen interesse enn størst mulig avkastning og gevinst på investert kapital.
- (41) Selskapsinteressen er et mindre entydig begrep. Et selskap skal naturligvis ivareta aksjonærinteressen, men har også ansvar for de ansatte, for selskapets medkontrahtenter og kreditorer, og for oppfyllelse av andre forpliktelser det måtte ha overfor omgivelsene og samfunnet for øvrig. Dermed kan det være en del av selskapsinteressen å sikre selskapets videre drift.
- (42) Det er altså ikke nødvendigvis noen motsetning mellom aksjonærenes og selskapets interesse, for så vidt som aksjeverdien er avhengig av selskapets evne til verdiskapning. Det er slik sett nærliggende å tale om innbyrdes avhengige og overlappende interesser.
- (43) Når det blir aktuelt å selge selskapet til nye eierinteresser, endrer imidlertid dette seg. De nåværende aksjonærenes interesse, i alle fall i et selskap som Tandberg Television, er da å få mest mulig igjen for aksjene ved salget. Salget avslutter deres interesse i videre drift av selskapet.
- (44) Den som er villig til å by høyest for selskapets aksjer, er i utgangspunktet den som ser potensial for størst mulig verdiskapning *i eget selskap* ved å overta selskapet, og det er ikke nødvendigvis det samme som å skape inntekter i selskapet som overtas. Det kan i praksis vise seg å være slik, men en nødvendig sammenheng er det ikke.
- (45) I en slik situasjon er det etter mitt syn ikke treffende å tale om innbyrdes avhengige og overlappende formål slik tilfellet var i Rt-2008-794, der dette synspunktet ble utslagsgivende for ikke å bruke hovedformåls læren.
- (46) Slik jeg ser det, kommer altså hovedformåls læren til anvendelse i saken.
- (47) På dette grunnlaget ser jeg først nærmere på tilretteleggingshonoraret til Deutsche Bank.
- (48) Som tidligere nevnt, ble avtalen med Deutsche Bank inngått 6. oktober 2006 etter at Tandberg Television som følge av en "profit warning" om lag en måned tidligere hadde opplevd at aksjeverdien i selskapet var blitt omtrent halvert. Selskapet hadde mistet flere kontrakter til store konkurrenter og opplevde en økende konsolidering både på kunde- og konkurrentsiden. Det hadde begynt å motta henvendelser fra mulige interessenter. Et salg av selskapet må følgelig ha fremstått som en nærliggende mulighet da avtalen med Deutsche Bank ble inngått.

- (49) Selve avtalen inneholder i punkt 1 en liste over hvilke tjenester Deutsche Bank skal yte, som holder det nokså åpent hva som skal skje med selskapet. Det er ikke entydig her at det siktes mot et salg av selskapet.
- (50) Jeg peker imidlertid på at Deutsche Banks honorar forutsatte at det kom i stand en "transaction" – for øvrig hadde banken bare krav på utgiftsrefusjon. I avtalen er "transaction" definert, noe forenklet sagt, som alt som i realiteten utgjør et salg av mer enn 50 prosent av aksjonærposisjonen i selskapet eller av hele eller deler av "innmaten" i selskapet.
- (51) Honoraret er fastsatt til to prosent av vederlaget slik dette er nærmere definert i avtalen. Dette ga Deutsche Bank et entydig insentiv til å legge til rette for en transaksjon som ville gi høyest mulig pris til aksjonærene. Det indikerer at aksjonærenes interesser har vært hovedformålet.
- (52) Som nevnt kan også etterfølgende omstendigheter kaste lys over hva som var formålet med avtalen. Protokollen fra styremøtet i Tandberg Television 14. november 2006 refererer til kontakter som Deutsche Bank har hatt med Motorola og Ericsson om en "possible acquisition" – mulig overtakelse – av Tandberg Television, uten at det er kommet noe ut av dem. Når Deutsche Bank på styremøtet i Tandberg Television 14. januar 2007 anbefaler Arris' bud på selskapet fremfor budet fra Harris Corporation, er det ifølge styreprotokollen "due to the fact that this bid had a 7 % premium over the competing bid". I en pressemelding fra Tandberg Television 8. februar 2007 gis det uttrykk for følgende:
- "A number of parties conducted due diligence, culminating in the receipt of competitive bids, of which ARRIS' bid delivered the highest value to TAT [Tandberg Television] shareholders. Having reviewed the competitive landscape, increasing consolidation of both customers and competitors, and the loss of business opportunities to larger competitors, the Board concluded that a combination to create a larger scale operation at the premium offered by ARRIS was in the best interest of shareholders."**
- (53) Det er altså aksjonærenes interesse i å få mest mulig for aksjene som står i fokus, selv om vurderingen av deres interesser skjer på en bakgrunn av de konkurransemessige problemene selskapet stod overfor. Det er ikke fremlagt materiale der styret vurderer selskapsinteressen for seg. Det betyr naturligvis ikke at styret har ment at det var en motsetning mellom selskapsinteressen og aksjonærinteressen. Det fremlagt materialet gjør det imidlertid vanskelig å konkludere med annet enn at det var ivaretagelse av aksjonærenes interesse som var hovedformålet med assistansen fra Deutsche Bank. Tandberg Television har da ikke fradragsrett for honoraret til Deutsche Bank i sin inntekt.
- (54) Det er nok så at særlig i børsnoterte selskaper er det vanskelig å tenke seg at aksjonærene selv skulle kunne organisere seg for å motta rådgivning av det slaget det her er tale om ved salg av selskapet – det må i praksis bli selskapet selv som gjør det. Etter mitt syn kan man imidlertid ikke av det slutte at selskapet dermed også må ha krav på fradrag for kostnadene i medhold av skatteloven § 6-1 eller § 6-24.
- (55) Jeg ser så nærmere på termineringsgebyret til Arris.
- (56) I avtalen – "transaction agreement" – mellom Tandberg Television og Arris inngikk det både et påbud til styret i Tandberg Television om å anbefale Arris' bud overfor

aksjonærene og et forbud mot å trekke anbefalingen tilbake. Det var imidlertid gjort unntak fra forbudet for det tilfellet at det skulle kommet et "unsolicited, bona fide written offer by a third party" til alle aksjonærer i Tandberg Television om å kjøpe alle gjenværende aksjer på vilkår som var "more favourable to all of Tandberg's shareholders, from a financial point of view". Styret kunne endre sin anbefaling til å gjelde et slikt "Superior Proposal" dersom styrets lovmessige forpliktelser til å ivareta aksjonærenes interesser gjorde det nødvendig. Til gjengjeld måtte Tandberg Television betale et termineringsgebyr til Arris på 18 millioner US dollar.

- (57) Det var altså ikke mulig å skifte anbefaling til et nytt bud av noen annen grunn enn aksjonærenes interesse i høyere avkastning på investert kapital.
- (58) Som tidligere nevnt kom Ericsson 26. februar 2007 med et konkurrerende bud på 106 kroner per aksje, og i en pressemelding 7. mars 2007 anbefalte styret aksjonærene å godta Ericssons bud fremfor Arris'. I anbefalingen heter det at Arris' tilbud var det beste for aksjonærene i Tandberg Television da det kom, men at "[i]t is the Directors' opinion that Ericsson's offer represents a compelling opportunity for the shareholders of TANDBERG Television and a superior offer compared to the offer from ARRIS".
- (59) Her fokuseres det også – naturlig nok, gitt avtalen – ensidig på aksjonærenes interesser, uten at selskapets interesser trekkes inn. Selv om det også kan ha vært i selskapets interesse som sådan å gå sammen med Ericsson fremfor Arris – Ericsson var et mye større selskap enn Arris – er det vanskelig å komme til noen annen konklusjon enn at det var hensynet til aksjonærene alene som utløste skifte av anbefaling og dermed termineringsgebyret. Heller ikke termineringsgebyret kan da etter mitt syn anses som pådradd for å skape inntekt for Tandberg Television, slik at fradrag må nektes også for denne kostnaden.
- (60) For ordens skyld nevner jeg at aksjonærutbytte og utbyttebeskatning faller utenfor saken. I denne forbindelse nøyer jeg meg med å peke på at i Rt-2000-2033 (Santech), som gjaldt det selskapsrettslige utbyttebegrepet knyttet opp mot en rådgivningsavtale som på mange måter ligner avtalen i denne saken, ble det ikke regnet som utbytte for aksjonærene at selskapet betalte rådgivningsutgiftene. Det ble fremhevet at utbyttesynspunktet måtte forbeholdes de tilfeller der rådgivningen var en "klar særfordel" for de selgende aksjonærene. Skatte-ABC 2017 punkt 6.4.6 synes å legge samme kriterium til grunn.
- (61) Anken har etter dette ikke ført frem. Ankemotparten har krevd seg tilkjent sakskostnader for Høyesterett, og jeg ser ikke grunn for å gjøre unntak fra hovedregelen i tvisteloven § 20-2 om at den part som vinner, har krav på erstatning for sine sakskostnader. Ankemotparten har lagt frem et kostnadskrav på 169 950 kroner, som legges til grunn.
- (62) Jeg stemmer for denne

D O M:

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Ericsson Television AS til staten v/Skatt øst 169 950 – etthundreogsekstinitusennihundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

- (63) Dommer **Indreberg:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (64) Dommer **Webster:** Likeså.
- (65) Dommer **Bergh:** Likeså.
- (66) Justitiarius **Øie:** Likeså.
- (67) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Ericsson Television AS til staten v/Skatt øst 169 950 – etthundreogsekstinitusenihundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: